

Arrest

nr. 258 266 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 november 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 november 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 10 september 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 oktober 2019, op 21 februari 2020, op 25 augustus 2020 en op 13 oktober 2020.

1.3. Op 11 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslima van Arabische origine te zijn, geboren te Bagdad (Centraal-Irak) op 19 juli 1994. U woonde de laatste jaren voor uw vertrek uit Irak in Duhok (Koerdische Autonome Regio - KAR). In 2014 leerde u uw (voormalige) partner A.(...) R.(...) S.(...) A.(...) (OV X en CG X) kennen in Duhok. Jullie werden verliefd op elkaar maar wisten dat een relatie nooit zou aanvaard worden door jullie families gezien jullie verschillende etnieën. R.(...) kwam uit een Koerdische familie en u uit een Arabische familie. Ook zou uw job als serveerster niet door de beugel kunnen voor de familie van R.(...). Jullie onderhielden veelvuldig contact, ook toen R.(...) 9 à 10 maanden in de gevangenis doorgebracht naar aanleiding van een auto-ongeval. U ging hem wekelijks bezoeken. Eens hij vrij kwam besloot hij dat jullie best samen zouden vluchten naar Europa waar jullie relatie wel een kans op slagen zou hebben. Jullie verlieten Irak en trokken naar de grens met Turkije. Vervolgens gingen jullie met een smokkelaar van Turkije, via Servië en Bulgarije, naar Zwitserland. Jullie kwamen aan in Zwitserland en vroegen hier internationale bescherming aan. Dit werd geweigerd. Jullie huwden religieus in Zwitserland. Ook beviel u er van jullie dochtertje, E.(...) N.(...) (OV X).

Vanaf jullie vertrek uit Irak begon jullie relatie te veranderen. R.(...) werd agressief en jullie hadden vaak ruzie. Het werd u teveel en u vluchtte in januari 2018 uit Zwitserland weg, samen met E.(...), richting Duitsland. Hier werd u opgepakt door de Duitse politie en naar een opvangcentrum gebracht. U keerde na een tweetal weken terug naar Zwitserland en werd aan de grens opgehaald door R.(...). Na uw terugkeer verbleef u met uw dochter in een vluchthuis maar R.(...) kon zijn dochter nog opzoeken. Op een bepaalde dag belde R.(...) u dat hij E.(...) wou zien. Hij zou samen met haar een wandeling maken en vroeg u haar naar het station te brengen, wat u ook deed. R.(...) en E.(...) kwamen evenwel niet meer terug. U diende klacht in omwille van ontvoering. In oktober 2018 vernam u dat R.(...) met E.(...) naar een ander land gevlucht was. E.(...) was ziek maar R.(...), die op de hoogte was van de klacht die u had ingediend, vreesde dat hij zou worden opgepakt indien hij officiële stappen zou zetten. Hij zette u onder druk om alles te doen wat hij u opdroeg indien u uw dochtertje wou terugzien. U stemde hiermee in omdat u kost wat kost uw dochter terug wilde. U kon zich uiteindelijk herenigen met uw dochtertje en jullie kwamen vervolgens samen naar België waar u, alsook R.(...), op 26 november 2018 om internationale bescherming verzochten.

In België zouden de problemen en het geweld tussen u en R.(...) zijn blijven voortduren. Ook uw dochtertje zou door hem zijn geslagen. U wil thans niets meer met hem te maken hebben. U vreest ingeval van een terugkeer naar Irak door uw familie te worden gedood omdat u zonder hun toestemming Irak verliet en een relatie aanging met een Koerdische man. Dit zal nooit door uw familie aanvaard worden. Dat u bovendien nu als alleenstaande vrouw zou terugkeren met een kind, zal helemaal niet door de beugel kunnen. U vreest voorts ook door de familie van R.(...) te worden gedood omdat zij van hun kant nooit akkoord zouden gaan met een Arabische schoondochter. Ook het feit dat u als serveerster werkzaam was in een café kan voor hen niet. U vreest verder dat de familie van R.(...) uw dochter zal afnemen. Tot slot haalt u aan dat uw dochtertje geen Iraakse documenten heeft en u hoe dan ook niet met haar kan terugkeren naar Irak zonder de toestemming van de vader, zijnde R.(...).

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een medisch attest betreffende een borstoperatie (origineel) en foto's van uw letsels (prints). In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud legde u een foto voor van uw identiteitskaart.

Na uw tweede persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat nog stukken over : originele foto's (waarvan u reeds prints voorlegde) van uw letsels, prints van foto's van uw letsels, genomen in het ziekenhuis in Zwitserland, een contactverbod op naam van uw partner, opgesteld door de Zwitserse politie en een 'ordonnance penal' van het Zwitsers gerecht betreffende de ontvoering van uw dochtertje door uw partner.

In het kader van uw derde persoonlijk onderhoud legde u verder nieuwe foto's voor van u en uw dochtertje ter staving van het voortdurende geweld en een 'medische vaststelling van slagen' voor de politie, opgesteld door een arts, d.d. 20/4/2020.

Na uw derde persoonlijk onderhoud bezorgde uw raadsman het Commissariaat-generaal vervolgens nog een schrijven van het Parket van de Procureur des Konings aangaande een incident van huiselijk geweld d.d. 19/4/2020, een politieel document, d.d. 16/8/2019, betreffende de klacht voor ontvoering,

een politieel document, d.d. 20/1/2020, betreffende een onderzoek aangaande de situatie in het kader van 'opzettelijke slagen en verwondingen in huiselijke sfeer'.

Na uw vierde persoonlijk onderhoud bezorgde uw raadsman het Commissariaat-generaal via mail tot slot nog een aantal foto's van Belgische medische attesten op naam van uw dochtertje, een foto van een geneesmiddel, een foto van een kleurenprint van de eerste 2 pagina's van uw paspoort, foto's van uw Zwitserse 'oranje kaart', een foto van uw identiteitskaart, een foto van uw nationaliteitsbewijs, een foto van een omslag waarmee u post vanuit Zwitserland ontving en een kopie van de geboorteakte van uw dochtertje.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de stukken toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u het slachtoffer bent van huiselijk geweld. I.c. voegde u verschillende foto's van de letsels die u opliep alsook een aantal politieel documenten betreffende de ontvoering van uw dochtertje door uw ex-partner en interventies die plaatsvonden omwille van huiselijk geweld toe. U bent niet langer samen met uw partner en wenst niet dat hij inzage zou hebben in uw dossier en zicht zou hebben op de verklaringen die u aflegde aangaande jullie echtelijke problemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd erop toegezien dat uw woonstkeuze werd aangepast naar het kantoor van uw raadsman zodat de aangevraagde kopieën van uw persoonlijke onderhouden enkel naar uw raadsman worden verstuurd. Daarnaast werd u vier keer opgeroepen op het Commissariaat-generaal om u de kans te geven uw gehele situatie zo nauwkeurig mogelijk uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst, doch niet onbelangrijk dient te worden gewezen op het volgende. U stelde herhaaldelijk analfabeet te zijn en totaal niet te kunnen lezen en schrijven (zie CGVS1, p. 13, CGVS2, p. 2, CGVS3, p. 3 en 4 en CGVS4, p. 3 en 20). Nochtans verklaarde u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alsook in het kader van uw eerste gehoor op het CGVS dat u wel, zij het amper een paar jaar, onderwijs volgde (zie interview DVZ en CGVS1, p. 4). Dat u aldus analfabeet bent en niet kan lezen en schrijven, zoals u later herhaaldelijk beweerde voor het CGVS, kan niet worden volgehouden. Dit blijkt eens te meer uit volgende bevindingen. Zo verklaarde u een facebookprofiel te hebben. Vooreerst is het opmerkelijk dat u, gevraagd naar uw facebookprofiel, twee verschillende namen opgaf, i.c. "n.(...) a.(...)" (zie CGVS1, p. 13) en "n.(...) a.(...)" (zie CGVS3, p. 3). Los van het feit dat dit reeds de nodige vragen doet rijzen, kan voorts de vraag gesteld worden waarom iemand die niet kan lezen en schrijven überhaupt een facebookprofiel zou hebben. U dit gevraagd, stelde u dat u het enkel gebruikt om foto's en video's te bekijken. Zo volgt u Syrische en Libanese pagina's die dingen over de gebeurtenissen in die landen plaatsen (zie CGVS3, p. 3). U vervolgens gevraagd hoe u dit dan (als analfabeet) juist doet aangezien u deze pagina's dan toch ook moet kunnen zoeken (en dus lezen en schrijven) alvorens u deze kan volgen, ontweek u de vraag en stelde u "ik ben vandaag niet hier om over facebook te praten" (zie CGVS3, p. 4). Uiteindelijk hield u het erop dat u de filmpjes die naar u gestuurd worden gewoon bekijkt en dat u daarvoor niet moet kunnen lezen en schrijven (zie CGVS3, p. 4). Dat u verder ook in het bezit bent van een gsm en tijdens het gehoor uw eigen telefoonnummer probleemloos aflas van het scherm (zie CGVS3, p. 4), bevestigt eens te meer het vermoeden dat u niet, zoals u beweert, analfabeet bent en helemaal niet kan lezen en schrijven. Uit uw administratief dossier blijkt verder dat u bij de DVZ verschillende documenten die u werden voorgelegd met een duidelijke en zelfde handtekening ondertekende. Dat u voorts alleen naar Libanon reisde en er enige tijd verbleef (zie infra) en later vanuit Zwitserland alleen met uw dochtertje naar Duitsland kon reizen én er, nadat uw voormalige partner uw

dochtertje meenam, in slaagde om alleen vanuit Zwitserland met de trein te reizen tot bij uw dochtertje (zie infra), wijst er eens te meer op dat u omtrent uw beweerde analfabetisme helemaal niet de waarheid vertelt. Het vermoeden ontstaat dan ook dat u zichzelf een profiel aanmeet en een beeld poogt te schetsen van uzelf wat niet strookt met de realiteit. Het mag duidelijk zijn dat dit uw algemene geloofwaardigheid alvast niet ten goede komt.

U haalde aan niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees voor uw eigen familie alsook de familie van uw ex-partner R.(...). U vreest vooreerst door uw eigen familie alsook door de familie van R.(...) te worden gedood. Tevens vreest u dat de familie van R.(...) uw dochtertje van u zal afnemen. U stelt tot slot niet naar Irak te kunnen terugkeren omdat u zonder R.(...) zijn toestemming niet met uw dochtertje kan reizen.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen ter staving van uw identiteit. U kan uiteindelijk op heden enkel een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort en een kopie alsook een foto van uw identiteitskaart voorleggen. Het aantonen van de identiteit is van essentieel belang binnen de procedure om internationale bescherming en het komt aan u toe uw originele documenten voor te leggen, minstens geloofwaardige en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de reden waarom u hiertoe mogelijks niet in staat bent. U bent echter niet alleen in de onmogelijkheid uw originele stukken voor te leggen maar kan evenmin aannemelijk maken waarom dit zo is. U tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw Iraakse identiteitskaart en Iraaks paspoort, verklaarde u dat deze documenten in Zwitserland liggen. De Zwitserse autoriteiten hielden deze in, zo stelde u (zie CGVS1, p. 20). Echter, uit de beslissing genomen door de Zwitserse asielinstanties in het kader van uw verzoek blijkt dat u in het kader van uw verzoek ginds énkél een kopie van uw Iraakse identiteitskaart en een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs voorlegde (zie kopie beslissing Zwitserland, d.d. 12/01/2018, p. 2, in blauwe map). U verklaarde voor de Zwitserse asielinstanties in het kader van uw persoonlijk onderhoud aldaar wel nog dat uw partner uw originele Iraakse identiteitskaart en uw origineel Iraaks nationaliteitsbewijs voorlegde bij het 'sociaal bureau' (zie Procès-verbal Audition fédérale directe, d.d. 13/01/2017 p. 2, kopie in blauwe map). Los van het feit dat u tot op heden op geen enkele manier uw bewering dat uw originele documenten werden ingehouden in Zwitserland kan staven, blijkt hoe dan ook dat u tot op heden niet duidelijk bent over waar uw origineel Iraaks paspoort zich bevindt en blijken uw verklaringen over de plaats waar uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zijn niet in overeenstemming met wat u eerder beweerde. Tijdens uw tweede en vierde persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaalde u opnieuw dat uw origineel paspoort nog bij de Zwitserse autoriteiten ligt - zoals aangehaald blijkt dit niet uit uw Zwitsers asioldossier (zie supra) -, maar ten aanzien van het CGVS beweerde u in het kader van uw tweede en vierde gehoor tot tweemaal toe dat uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bij een vriendin in Zwitserland liggen (CGVS2, p. 12 + CGVS4, p. 10 en p. 11). Nochtans verklaarde u eerder bij de Zwitserse asielinstanties dat deze stukken door uw partner werden afgegeven bij het sociaal bureau (zie supra). Waarom uw originele documenten overigens bij uw vriendin zouden liggen is niet duidelijk. U zat in een moeilijke periode toen u uw dochter na de ontvoering achterna wou reizen en kon niet anders dan uw documenten ofwel daar achterlaten ofwel weggooien (zie CGVS4, p. 11). Waarom dit uw enige mogelijkheid was, is geenszins duidelijk en u kan dit zelf ook niet verduidelijken. U houdt het erop dat u niet wist wat er zou gebeuren (zie CGVS4, p. 11). Los van voorgaande, u werd reeds in het kader van uw tweede gehoor bij het CGVS gevraagd naar de mogelijkheid om uw documenten bij uw vriendin op te vragen (zie CGVS2, p. 12) maar kan tot op heden niet overtuigen waarom u nog steeds niet in staat bent enig identiteitsstuk voor te leggen. In het kader van uw vierde persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u uw vriendin herhaaldelijk contacteerde met de vraag om uw documenten op te sturen, maar ze zou hier niet op reageren (CGVS4, p. 4). Dit betreft evenwel een blote bewering van uw kant. Waarom uw vriendin die documenten niet zou willen opsturen, is overigens ook niet duidelijk. Hier komt u dan weer niet verder dan het uiten van een aantal loutere veronderstellingen, zoals dat het haar misschien geld zal kosten of dat ze zelf geen documenten heeft om uw documenten op te sturen (zie CGVS4, p. 11). Dit alles komt weinig overtuigend over. Bovendien wijzigt dit alles niets aan het feit dat u eerder verklaarde dat uw originele identiteitskaart en originele nationaliteitsbewijs werden afgegeven bij de sociale dienst in Zwitserland (zie supra). Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen én gezien de overige vaststellingen die hieronder nog uitgebreid zullen worden uiteengezet, ontstaat het ernstige vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten (doelbewust) achterhoudt en niet wenst voor te leggen. Het aantonen van de identiteit is nochtans van essentieel belang binnen de procedure 'internationale bescherming'. Er wordt

van verzoekers verwacht dat zij duidelijke en coherente verklaringen afleggen aangaande hun identiteit, en indien mogelijk documenten ter staving hiervan voorleggen, dan wel toch minstens een bevredigende verklaringen afleggen aangaande de reden waarom ze deze documenten niet kunnen voorleggen. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat u hierin niet slaagt.

Het voorleggen van een paspoort is bovendien eens zo belangrijk omdat dit document, behalve de identiteit, ook tal van andere relevante gegevens bevat aangaande iemands reisweg, moment van vertrek, verblijven in andere landen, eventuele verblijfsvergunning, ea. Bijkomend kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit uw Zwitsers dossier ook blijkt dat u voorheen drie jaar in Libanon verbleef en werkte, iets wat u ook niet spontaan vermeldde ten aanzien van het CGVS. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde u dat u wel een visum had voor Libanon maar er nooit geweest bent. U stelde toen formeel dat u, voor uw vlucht in 2015, nooit buiten Irak bent geweest (zie CGVS1, p. 18). Voor de Zwitserse asielinstanties beweerde u daarentegen dat u illegaal, zonder paspoort, naar Libanon vluchtte (zie dossier Zwitserland, administratief dossier + infra). Nadat u tijdens het tweede gehoor werd gewezen op de informatie vervat in uw Zwitsers dossier, hield u aanvankelijk nog steeds vol niet gelogen te hebben. U herhaalde dat u wel een visum had maar nooit in Libanon heeft gewoond of gewerkt (CGVS2, p. 2 en 3). Later tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dan uiteindelijk dat u wel in Libanon bent geweest, dit voor de duur van uw visum. Hoelang uw visum geldig was, verklaarde u niet meer zeker te weten (CGVS2, p. 5). Bovendien, in tegenstelling tot uw verklaringen in Zwitserland waar u stelde dat u drie jaar (!) in Libanon verbleef om er te werken, ontkende u voor het CGVS dat u er naartoe ging om te werken. U ging “zomaar, voor geen bepaalde reden, om iemand te bezoeken” naar Libanon (CGVS2, p. 5). Dat u een eerder verblijf in een ander land überhaupt gewoonweg zou vergeten én dan uiteindelijk niet meer blijkt te weten of u er een aantal jaar verbleef om te werken dan wel er gedurende een veel kortere periode ‘zomaar’ zou hebben verbleven, is volstrekt ongeloofwaardig. De Commissaris-generaal kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u dienaangaande iets wenst te verbergen.

Dat u een foto van uw Iraakse identiteitskaart voorlegde, wijzigt niets aan voorgaande temeer daar dit document ook niet kan worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw identiteit. De authenticiteit van de voorgelegde identiteitskaart kan op basis van een foto immers op geen enkele manier worden nagegaan. Bovendien is het wel heel opmerkelijk dat u na uw vierde persoonlijk onderhoud op het CGVS, via een mail van uw raadsman, een foto van een kleurenkopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort alsook een foto van uw nationaliteitsbewijs en (nogmaals) een foto van uw identiteitskaart overmaakte. Hoe u hier nu plots aan kon komen is geenszins duidelijk. Immers, zoals u herhaaldelijk beweerde gaf u uw origineel paspoort af in Zwitserland en werd het daar door de autoriteiten ingehouden (zie supra). Dat u nu plots wel een print van een foto van deze pagina's van uw paspoort kan voorleggen, zonder te verduidelijken hoe u daar uiteindelijk wel kon aankomen, is opmerkelijk. U werd hier immers herhaaldelijk naar gevraagd, maar gaf hieraan geen gehoor. Nochtans legde uw (ex-)partner tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS reeds een kopie van diezelfde twee pagina's van uw paspoort voor. Dit doet toch eens te meer vermoeden dat uw paspoort zich hier wel degelijk ergens in België bevindt. Uw advocaat voegde in zijn laatste mail, d.d. 28/10/2020, nog een kopie toe van de omslag waarmee - volgens de uitleg in de bijgevoegde mail - uw stukken vanuit Zwitserland naar u zouden zijn opgestuurd. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat uit de voorgelegde kopie van de omslag enkel kan worden afgeleid dat u post vanuit Zwitserland ontving, niets meer en niets minder. Wat u precies werd opgestuurd, is geenszins duidelijk. Het is bovendien wel heel opmerkelijk dat u voorheen niet in staat bleek uw vriendin te contacteren maar dat zij dan nu plots wel direct bereid was om uw documenten, die volgens u bij haar lagen, naar u op te sturen. Indien u daadwerkelijk uw documenten vanuit Zwitserland door uw vriendin kreeg opgestuurd, kan verondersteld worden dat zij uw originele stukken naar u opstuurde. Het snijdt immers geen hout dat zij geld zou geven om een internationale verzending te doen van loutere prints of kopieën, temeer daar deze dan ook gewoon elektronisch naar u konden worden opgestuurd. Waarom u aldus de originele identiteitsdocumenten nog altijd niet voorlegt, is geenszins duidelijk maar bevestigt eens te meer het vermoeden dat u bepaalde essentiële zaken wenst te verbergen.

Het geheel van bovenstaande houdt reeds een ernstig negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen, blijkt voorts eens te meer uit het volgende.

Zo konden verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd ten aanzien van de Belgische asielinstanties (zie infra). Bovendien stoken uw verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties op verschillende vlakken niet met hetgeen u eerder, ten aanzien van de Zwitserse asielinstanties, aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ginds (zie infra). De veelheid aan flagrante ongerijmdheden en incoherenties aangaande verschillende kernelementen van uw relaas haalt de waarachtigheid van uw relaas dan ook verder compleet onderuit. Dient hieraan bovendien nog te worden toegevoegd dat u zelfs nadat u in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd geconfronteerd met de vastgestelde ongerijmdheden aanvankelijk nog niet eens wou toegeven dat u gelogen had. Pas nadat uw advocaat u tijdens het persoonlijk onderhoud even apart nam, gaf u toe gelogen te hebben (CGVS 2, p. 3).

Allereerst bleek u niet in staat éénduidige verklaringen af te leggen aangaande de chronologie van de feiten. U verklaarde voor de Zwitserse asielinstanties Irak verlaten te hebben in oktober 2015 (zie dossier Zwitserland, p. 12), terwijl u bij het CGVS verklaarde Irak verlaten te hebben op 01 november 2015 (CGVS1, p. 19). U verklaarde voorts in Zwitserland dat u **reeds in 2013 huwde** met uw partner, dit bovendien **in Irak**. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u uw man pas ontmoet te hebben rond januari 2015 (CGVS1, p. 5) en **getrouwd** te zijn **na uw vlucht uit Irak, i.c. op 19 juni 2016 in Zwitserland** (zie interview DVZ vraag 15a). Tijdens uw vierde onderhoud bij het CGVS stelde u **aanvankelijk** eerst **opnieuw** dat u **huwde voor uw vertrek** om dan **vervolgens** uw verklaringen weerom aan te passen. Uiteindelijk klonk het dan opnieuw dat u **in Zwitserland** een contract liet opmaken bij een religieuze man in Zwitserland (zie CGVS4, p. 3 en CGVS4, p. 6).

Voorts slaagde u er ook niet in éénduidig weer te geven welke problemen jullie in Irak kenden, zijnde de reden voor jullie vlucht. Sterker nog, u haalde telkens een andere versie van de feiten aan.

Zo verklaarde u in Zwitserland geboren te zijn in Bagdad. Uw vader is van Arabische origine en uw moeder van Koerdische origine (zie dossier Zwitserland, p. 2). U verklaarde dat u in Bagdad bleef wonen tot ongeveer 2010. Vervolgens vluchtte u samen met uw familie, naar aanleiding van dreigementen gericht aan uw vader, naar Syrië (zie dossier Zwitserland, p. 3). Hierna vluchtte u, alleen, zonder paspoort en illegaal, naar Beirut (Libanon) (zie dossier Zwitserland, p. 4), dit om een baan te vinden en te ontsnappen aan het fysieke misbruik van uw vader en ooms langs vaderskant (zie dossier Zwitserland, p. 4). Na twee à drie jaar in Libanon doorgebracht te hebben, keerde u terug naar Bagdad. U bleef hier enkele dagen en in 2013 vertrok u naar Duhok om er te werken. U verbleef het grootste deel van uw tijd in Duhok in een huis opgericht voor werkende vrouwen (Zwitserland, p. 11). Hierna verhuisde u naar een appartement en daar woonde u samen met uw twee zussen en het kind van een van uw zussen (Zwitserland, p. 6). U begon vervolgens als serveerster te werken in een cafetaria, genaamd "five stars". De baas van deze cafetaria was de broer van uw huidige partner, R.(...). U leerde R.(...) ook op uw werk kennen. Jullie stelden jullie families van jullie relatie op de hoogte in 2014. Allebei jullie families gingen hier niet mee akkoord (Zwitserland, p. 7) en de broer van R.(...), de baas van de cafetaria waar u werkte, begon u hierop te bedreigen (Zwitserland, p. 10). Hij bleek ook lid te zijn van Assayish (Zwitserland, p. 11). Jullie hielden desondanks jullie relatie aan en trouwden in het geheim in Irak (Zwitserland, p. 8). Jullie besloten uiteindelijk te vluchten uit Irak. Uw moeder en zussen waren hiervan op de hoogte (Zwitserland, p. 11). Jullie kwamen aan in Zwitserland in november 2015 en vroegen er internationale bescherming aan.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u een compleet ander verhaal aan. Zo zou u geboren zijn in Bagdad en nooit gewerkt hebben (CGVS1, p. 4). Uw 'beide' ouders zijn Arabieren (CGVS1, p. 14). U beweerde meerdere keren in 2015 over en weer gegaan te zijn van Bagdad naar Dohuk, dit telkens vergezeld van uw moeder, omwille van medische redenen (CGVS1, p. 4). U koos ervoor naar een ziekenhuis in Duhok te gaan omdat daar goede dokters werkzaam waren (CGVS1, p.5). Telkens wanneer u en uw moeder naar Duhok reisden, verbleven jullie in een hotel dat eigendom was van de familie van uw partner. Hij was ook werkzaam in het hotel en jullie leerden elkaar daar kennen rond januari 2015 (CGVS1, p. 6). Wanneer u terug in Bagdad verbleef onderhielden jullie veelvuldig telefonisch contact (CGVS1, p. 7). Niemand van uw familie was op de hoogte van jullie relatie (CGVS1, p. 9). Om jullie relatie een kans op slagen te geven besloten jullie samen te vertrekken. Jullie relatie zou immers nooit aanvaard worden door jullie families, temeer u ook reeds verloofd was en zou worden uitgehuwelijkt aan een andere man (CGVS1, p. 7). Bovendien zouden jullie families jullie verschillende etnieën nooit aanvaarden (CGVS1, p. 13). Tijdens uw laatste verblijf in Duhok eind oktober 2015, dit in het kader van een medische controle, besloten R.(...) en u dat het tijd was om te vertrekken. Op 1 november 2015 verlieten jullie Irak. Jullie vluchtten weg vanuit het hotel op het moment dat uw moeder aan het slapen was (CGVS1, p.9). Niemand was op de hoogte van jullie vlucht. Julie

vluchtten, via Turkije, naar Europa (CGVS1, p. 18). U was in het bezit van een paspoort. Jullie belandden in Zwitserland en vroegen er internationale bescherming aan. Jullie huwden vervolgens ook religieus in Zwitserland (CGVS1, p. 13). Tevens beviel u er van uw dochtertje E.(...). U verklaarde dat het huwelijk goed verliep (CGVS1, p. 10). U verklaarde verder vanuit Zwitserland éénmalig naar Duitsland te zijn gereisd om een vriendin te gaan bezoeken (CGVS1, p. 20). Nadat jullie verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd geweigerd, kwamen jullie naar België waar jullie opnieuw om internationale bescherming verzochten.

Vervolgens verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, en dit pas na confrontatie met voorgaande flagrante tegenstellingen tussen beide versies, dat eigenlijk geen van bovenstaande verhalen waar is (CGVS2, p. 3). U haalde uiteindelijk een derde (!) versie van de feiten aan. Deze versie heeft wel raakvlakken met uw verklaringen afgelegd voor de Zwitserse asielinstanties doch opnieuw kunnen een aantal opmerkelijke ongerijmdheden worden vastgesteld. U verklaarde dit keer geboren te zijn in Bagdad. Conform wat u eerder in Zwitserland vertelde, haalde u nu opnieuw aan dat uw vader Arabisch is doch uw moeder is van Koerdische origine (CGVS2, p. 8). Afwijkend van de twee voorgaande versies, beweerde u nu dat u uw vader niet meer gezien heeft sinds 2009-2010 (CGVS2, p. 8). U was voordien niet verloofd en zou ook niet uitgehuwelijkt worden (CGVS2, p. 7). U zou effectief naar Libanon geweest zijn, dit met uw paspoort en een visum, maar dit was 'zomaar, om iemand te bezoeken', en niet om er te werken en /of te ontkomen aan het geweld van uw vader en ooms (CGVS2, p. 5). U verbleef hier geen jaren, maar slechts voor de - u onbekende - duur van het visum (CGVS2, p. 6). U keerde vervolgens niet terug naar Bagdad, maar u vloog deze keer rechtsreeks naar Erbil (KAR) (CGVS2, p. 6). U begon vervolgens in Dohuk te werken als serveerster in een cafetaria en leerde uw partner dan ook hier kennen (CGVS2, p. 6). U verklaarde nu ook dat u af en toe logeerde in het hotel van uw partner en zijn familie (CGVS2, p. 13). Uw partner moest naar aanleiding van een auto-ongeval anderhalf jaar naar de gevangenis (CGVS2, p. 10). Jullie hadden tijdens deze periode nog steeds een relatie en u ging hem frequent bezoeken in de gevangenis. Hier zagen u en R.(...) zijn familie elkaar soms (CGVS2, p. 8 en 10). Wanneer R.(...) vrijkwam uit de gevangenis besloot hij dat het tijd was om samen Irak te verlaten en naar Europa te vertrekken (CGVS2, p. 11). Jullie relatie had meer kans op slagen omdat jullie verschillende etnieën in Irak niet aanvaard zouden worden door jullie families. Niemand was op de hoogte van jullie relatie noch jullie vlucht (CGVS2, p. 3). Jullie reisden, via Turkije, naar Europa. Jullie belanden in Zwitserland, alwaar jullie om internationale bescherming vroegen. In Zwitserland beviel u ook van uw dochter. Sinds jullie vertrek uit Irak veranderde de relatie tussen u en R.(...). Zo zou R.(...) plots enorm agressief geworden zijn en zouden er nog maar weinig tekenen van echte liefde te bespeuren zijn. U besloot na de zoveelste ruzie te vluchten naar Duitsland, vergezeld van uw dochter. U werd echter opgepakt door de Duitse politie. U keerde vervolgens terug naar Zwitserland (CGVS2, p. 14). Echter, vanaf dan verbleef u niet meer bij hem, maar verbleef u samen met uw dochter in een vluchthuis voor vrouwen (CGVS2, p. 14). R.(...) kwam daar om de zoveel tijd op bezoek, voornamelijk om zijn dochter te zien. Tijdens een van die bezoeken momenten nam R.(...) E.(...) mee en keerde niet meer terug. Pas in oktober 2018 hoorde u iets van R.(...). Hij liet u weten dat E.(...) dringend medische zorgen nodig had maar hij zou u pas vertellen waar hij zich bevond - bleek later dat hij zich met uw dochter in Frankrijk bevond - indien u toegaf vanaf dit moment alles te doen wat hij u opdroeg (CGVS2, p. 14). U stemde, uit pure wanhoop om uw dochter weer te zien, hiermee in. Jullie herenigden zich en verzochten vervolgens in België samen om internationale bescherming (CGVS2, p. 15).

Uw problemen met R.(...) zouden tevens de reden geweest zijn waarom u voorheen had gelogen. Uw partner zou u hebben opgedragen alles zo te vertellen (CGVS2, p. 15). Maar ook hierbij dienen de nodige opmerkingen te worden gemaakt.

Zo blijkt allereerst dat u, ondanks uw bewering in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud, en dit na confrontatie met de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in Zwitserland en uw initiële verklaringen op de DVZ en het CGVS en uw aanvankelijke ontkennen eerder te hebben gelogen, nu eindelijk de waarheid te zullen vertellen op het CGVS, zichzelf opnieuw op verschillende essentiële punten tegensprekt wanneer uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud en deze afgelegd in het kader van uw vierde persoonlijk onderhoud met elkaar worden vergeleken. Zo verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u R.(...) leerde kennen begin 2015 (zie CGVS2, p. 6), terwijl u bij uw vierde persoonlijk onderhoud dan weer stelde dat u hem al in 2014 leerde kennen (zie CGVS4, p. 6). Waar u in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud voorts liet uitschijnen dat jullie reeds in Irak een relatie hadden - u verklaarde uitdrukkelijk dat R.(...) zijn vriend op de hoogte was en stelde eveneens dat voor de rest 'niemand doorhad dat jullie samen waren' (zie CGVS2, p. 10 en 13) - beweerde u dan in het kader van uw vierde persoonlijk onderhoud plots weer

dat jullie pas een relatie startten na jullie vertrek uit Irak (zie CGVS4, p. 8). Over uw verblijf in Dohuk stroomden uw verklaringen evenmin. Zo merkte u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op dat u in Dohuk op verschillende plaatsen woonde (zie CGVS2, p. 4 en 5), dit conform hetgeen u in Zwitserland hierover vertelde (zie dossier Zwitserland in administratief dossier), terwijl u in het kader van uw vierde persoonlijk onderhoud beweerde dat u op hotel woonde in Dohuk (zie CGVS4, p. 5). Tot slot verklaarde u aanvankelijk dat niemand op de hoogte was van jullie vlucht uit Irak (zie CGVS2, p. 10), terwijl het later dan weer klonk dat de neef van R.(...) op de hoogte was van jullie plannen om samen te vluchten (zie CGVS4, p. 10).

Wat betreft de problemen die u met R.(...) kende sinds jullie vertrek uit Irak - dé reden die u naar voorschufft als verklaring voor de vele ongerijmdheden tussen uw verklaringen in Zwitserland en uw verklaringen afgelegd bij de DVZ en uw eerste gehoor op het CGVS - moet voorts ook op volgende worden gewezen. U stelde dat R.(...) uw dochter uit Zwitserland ontvoerde en u vervolgens, nadat hij u na zijn vlucht contacteerde, de opdracht gaf hem te gehoorzamen en in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België een verhaal te vertellen dat hij u opdroeg. Echter, aangaande de ontvoering van uw dochter moet weerom worden vastgesteld dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn. Zo verklaarde u in het kader van uw tweede en derde persoonlijk onderhoud dat u op dat moment in Zwitserland in een vluchthuis verbleef. R.(...) zou E.(...) daar hebben opgehaald en gezegd hebben dat hij een luchtje zou gaan scheppen maar haar. Uiteindelijk keerden ze niet meer terug (zie CGVS2, p. 14 en CGVS3, p. 11). In het kader van uw vierde persoonlijk onderhoud klonk het dat R.(...) u contacteerde en liet weten dat hij E.(...) wou zien. Hij wachtte u op aan het station en u bracht haar bij hem (zie CGVS4, p. 23). Dat u niet meer zou weten of u uw dochter zelf naar hem bracht dan wel of hij haar kwam ophalen voorafgaand aan de beweerde ontvoering, is op zich al weinig waarschijnlijk. Helemaal ongeloofwaardig wordt het wanneer de informatie uit Zwitserland aangaande deze gebeurtenis erbij wordt genomen. In de 'ordonnance penale', d.d. 10/2/2020, uitgereikt door het Openbaar Ministerie van het Kanton Valais, wordt immers een compleet andere voorstelling van de feiten gegeven. In dit document staat vermeld dat u zich de dag voor de verdwijning in de namiddag met uw dochter begaf naar de woning van uw ex-partner zodat hij zijn bezoekrechten zou kunnen uitoefenen. U bracht vervolgens samen met uw dochter de nacht door in de woning van uw ex-partner. De volgende ochtend zou R.(...) u meegedeeld hebben dat hij met E.(...) geld zou afhalen aan het station. Ze vertrokken samen en keerden niet meer terug (zie 'ordonnance penale' in groene map). Het mag duidelijk zijn dat de informatie weergegeven in de 'ordonnance penale' enkel kan verkregen zijn op basis van politionele stukken die werden opgemaakt op grond van uw eigen verklaringen toen ten aanzien van de politie. U gewezen op deze ongerijmdheden, stelde u enkel dat u de waarheid vertelde en liet u uitschijnen dat de tolk uw verklaringen vorige keer verkeerd vertaalde (zie CGVS4, p. 26). Hoe deze beweerde verkeerde vertaling door voorgaande tolk op het CGVS de flagrante ongerijmdheden met uw verklaringen afgelegd in Zwitserland zou moeten verklaren, is geenszins duidelijk.

Hoe dan ook, gezien de impact die een dergelijke gebeurtenis ongetwijfeld moet hebben gehad, kan geenszins worden begrepen dat u niet in staat bent éénduidige verklaringen hieromtrent af te leggen.

Dat u en R.(...) relationele problemen hebben wordt op zich niet betwist. Dat u bijgevolg door R.(...) verplicht werd leugens te vertellen, betreft een loutere bewering van uw kant. Zelfs al zou dit worden aangenomen, quod non, dan nog kan dit geenszins de verschillende versies van de 'waarheid' die u bij het CGVS aanbracht verklaren. Bovendien kan ook niet worden ingezien waarom uw laatste versie van de feiten bij het CGVS - waarvan u beweert dat dit de waarheid betreft - ook op meerdere punten afwijkt van uw verklaringen afgelegd in Zwitserland. Zoals hierboven werd aangehaald waren uw verklaringen betreffende ondermeer de etnie van uw moeder, de huwelijksstaat van uw ouders, het contact met uw vader, uw verblijf in Libanon en het feit of de familie van R.(...) u ooit ontmoette in Irak niet éénsluidend. Ook over uw zussen bleken uw verklaringen niet te stroken. Waar u immers in Zwitserland nog vertelde dat u in Dohuk met uw zussen, en met het kind van een van uw zussen, samenwoonde (zie dossier Zwitserland in administratief dossier), verklaarde u bij het CGVS dat één zus in 2014 Irak verliet en naar Duitsland ging terwijl uw andere zus op het moment van uw laatste contact met uw familie bij uw moeder woonde in Bagdad (zie CGVS4, p. 4, 18 en 19).

Er kan echter geenszins worden ingezien waarom R.(...) u ook opdracht zou hebben gegeven over deze zaken te liegen. U gevraagd waarom u dit ook toen al moest doen, kan u geen enkele valabele reden geven. U houdt het erop dat u het niet weet (zie CGVS4, p. 27).

Uit het geheel van bovenstaande moet dan ook worden besloten dat er **geen enkele duidelijkheid is over wie u precies bent, waarom, wanneer, met wie en omwille van welke redenen u Irak heeft**

verlaten. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen in het geniep te zijn weggevlucht met uw (toenmalige) Koerdische vriend uit vrees voor jullie beider families, kan evenmin worden aangenomen dat u thans, omwille van deze vlucht, ingeval van een terugkeer zal worden gedood door uw familie, dan wel de familie van uw voormalige partner.

Dat u ingeval van een terugkeer naar Irak door uw familie zal worden gedood omdat u schande bracht over de familie - u vluchtte in het geheim met uw Koerdische vriend en bent thans een alleenstaande vrouw met een 'onwettig' kind dat niet werd geboren binnen een officieel huwelijk - kan verder ook omwille van volgende bevindingen niet worden aangenomen.

Vooreerst kon u geenszins overtuigen aangaande het beweerde conservatieve karakter van uw familie. U stelde meermaals dat uw familie nooit zou aanvaarden dat u een relatie had met een Koerdische man. Koerden en Arabieren kunnen nooit huwen, zo stelde u (zie CGVS2, p. 3). U durfde uw moeder en zus ook niet zeggen dat u verliefd was, het was moeilijk en u was immers verlegen (zie CGVS4, p. 9). U herhaaldelijk gevraagd dit te verduidelijken, bleef u telkens herhalen dat het moeilijk was, dat het zo is bij jullie en dat uw moeder niet zou aanvaarden als u zei dat u verliefd was. Dit betreffen echter loutere beweringen van uw kant die u niet kan staven. U geeft uiteindelijk toe dat u niet weet wat uw moeder niet zou aanvaarden en stelt dat u het nooit geprobeerd heeft (zie CGVS4, p. 9). Er kan overigens ook geenszins worden ingezien waarom uw moeder, die als Koerdische zelf huwde met een Arabische man (zie infra), nooit zou aanvaarden dat u verliefd was op een Koerdische jongen. U hierop gewezen, kon u nog steeds niet verduidelijken waarom u uw moeder niets zou hebben kunnen vertellen. U kwam uiteindelijk weerom niet verder dan op te merken "Ik weet het niet, ik heb het niet gezegd aan mijn moeder, ik **dacht** dat het niet zou aanvaard worden" (zie CGV, p. 9). Dat u louter op grond van pure veronderstellingen, waarbij u daarenboven niet eens kan duiden hoe u tot deze veronderstellingen kwam, zou besloten hebben alles en iedereen achter te laten, houdt geen steek. U nog gevraagd hoe uw moeder die, het conservatieve karakter dat u haar toedicht indachtig, allicht wel de wens had dat u zou huwen en een gezin zou stichten, uw toekomst dan zag en hoe zij het dan zou hebben aangepakt om een man voor u te vinden, merkte u op dat het anders zou als iemand uw hand was komen vragen daar u dan dicht bij haar zou blijven wonen (zie CGVS4, p. 9). Dat uw moeder/ familie u bij hen in de buurt wilde houden, strookt geenszins met hoe u uw leven leidde in Irak. Uitgaand van uw laatste versie van de feiten, waarvan u overigens in het kader van uw vierde persoonlijk onderhoud beweerde dat het de waarheid betreft (zie CGVS4, p. 26 en 27), zag uw leven er als volgt uit.

Zo verklaarde u dat u de laatste jaren voor uw vertrek uit Irak alleen in de KAR woonde waar u ook werkte als serveerster in een cafetaria. U woonde toen in een hotel in Dohuk. U ging af en toe nog eens naar uw ouderlijk huis in Bagdad, doch dit gewoon op bezoek. Als u op bezoek ging naar Bagdad dan verbleef u bij uw moeder. Verder haalde u ook aan dat u, in de periode dat u in de KAR woonde en werkte, alleen naar Libanon reisde waar u op bezoek ging bij een vriendin die u voorheen in Bagdad had leren kennen (zie CGVS4, p. 3-6). U stelde hierbij bovendien uitdrukkelijk dat uw familie er geen bezwaar tegen had dat u in Dohuk werkte en naar Libanon ging, temeer daar u niets verkeersde deed (zie CGVS2, p. 13). Het mag duidelijk zijn dat dit geen steek houdt. Indien u daadwerkelijk uit een dermate conservatief milieu komt, zou het immers nooit aanvaard worden dat u als vrouw alleen woonde, in een andere regio werkte en alleen op reis kon gaan temeer daar dit hoe dan ook als 'onaanvaardbaar' en 'schandelijk' zou worden bestempeld. Dat uw moeder u dus bij haar in de buurt wilde houden en dat uw familie zo conservatief is, kan dan ook niet worden aangenomen. Het beweerde conservatieve karakter van uw familie wordt voorts nog verder onderuit gehaald door de vaststelling dat uw moeder en uw vader indertijd ook een gemengd huwelijk hadden. Uw moeder is immers een Koerdische en uw vader een Arabier. Uw moeder kon bovendien zonder problemen scheiden van uw vader, dit ook omwille van huiselijk geweld en woonde vervolgens met haar kinderen aanvankelijk bij haar ouders om vervolgens alleen te gaan wonen in Bagdad. Blijkt bovendien dat uw moeder ook werkte. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder hierom ooit problemen heeft gekend met haar eigen familie noch met de familie van uw vader. Dienaangaande verklaarde u bovendien uitdrukkelijk dat er nog verschillende familieleden van uw vader in Bagdad wonen, maar omwille van ruzies in de familie, hebben jullie sinds 2008 - 2009 geen enkel contact meer met die kant van de familie. U merkte ook op dat zij niets weten van u/jullie, juist gezien er geen contact meer was (zie CGVS3, p. 9 en CGVS4, p. 4, 5, 6, 16 en 17). U gewezen op het feit dat uw ouders ook een gemengd huwelijk hadden en nogmaals gevraagd waarom het niet zou aanvaard worden dat u naar huis kwam met een Koerdische jongen, stelde u dat uw moeder uit Bagdad komt en van een andere stam is (zie CGVS2, p. 3). Hoe dit dan zou kunnen verklaren dat uw moeder/ familie nooit zou instemmen met uw gemengde relatie, is niet duidelijk. Bovendien kan dit hoe dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen vergoelijken.

Gelet op bovenstaande dient dan te worden vastgesteld dat u ook aangaande uw familie/moeder niet de waarheid vertelde. Dat u in het geheim zou zijn weggevlucht omdat uw familie uw gemengde relatie nooit zou goedkeuren, kan alvast niet worden aangenomen.

Gezien geen enkel geloof wordt gehecht aan het conservatieve karakter van uw familie, en bijgevolg aan het feit dat u in het geniep zou zijn weggevlucht, is het ook niet aannemelijk dat u al ettelijke jaren geen contact meer heeft met uw familie. Gezien u zich bovendien thans in een gelijkaardige positie bevindt als uw moeder (indertijd), kan immers ook niet worden ingezien waarom u geen contact meer zou (kunnen) hebben. Het vermoeden dat u ook hieromtrent niet de waarheid vertelt, wordt voorts door volgende versterkt. Vooreerst bleek u ook omtrent uw facebookprofiel niet de waarheid te vertellen. U gaf twee verschillende profielnamen op (zie supra) en uw profiel werd dan ook niet teruggevonden. Dat u voorts zelf niets post op uw profiel - dat u analfabeet bent, kon echter evenmin worden weerhouden (zie supra) - of bevriend bent met familieleden, toonde u aldus niet aan. Verder blijkt u, nadat u Irak verliet, vanuit Zwitserland alleen naar Duitsland te zijn gereisd. U stelde hieromtrent dat u gewoon weg wilde uit Zwitserland om te ontkomen aan uw (voormalige) partner en jullie problemen. U had de kans daar naartoe te gaan en u ging (zie CGVS4, p. 13 en 14). Dat u net besloot naar Duitsland te gaan, mag ten zeerste verbazen indien uw relaas de waarheid betreft. U heeft immers een zus in Duitsland. Indien u aldus, zoals u beweert, uw familie zo vreest en geen contact met hen wil, is het geenszins logisch dat u er net voor zou kiezen naar dit land af te reizen. Dit eens te meer u in Zwitserland in het kanton Valais (Wallis), Zuidwest-Zwitserland, verbleef (zie info in administratief dossier). U diende aldus het volledige Zwitserse grondgebied te doorkruisen om in Duitsland aan te komen, dit terwijl Valais grenst aan Italië en Frankrijk. Dat u aldus, zoals u beweert, "zomaar" naar Duitsland reisde, kan weerom niet worden aangenomen. Veel aannemelijker is het dat u heel bewust de keuze maakte om naar Duitsland te reizen, net omdat u daar familie, i.c. uw zus, had. Dat u er bovendien in slaagde in uw eentje, met uw kind, de reis vanuit Valais naar Zwitserland te regelen en ondernemen, wijst er nog maar eens op dat uw beweerde analfabetisme niet aannemelijk is.

Dat u ondertussen een dochtertje heeft en dat R.(...) mogelijks de vader van uw dochtertje is, wordt (vooralsnog) niet betwist. Dat u en R.(...), de vermoedelijke vader van uw kind, echtelijke problemen ken(d)(n)en en thans niet langer samen zijn, staat ook niet ter discussie. Echter, dat uw dochter een 'onwettig' kind is - jullie zouden enkel religieus zijn gehuwd - wat nooit zal aanvaard worden door uw familie, toont u ook geenszins aan. Allereerst kan hier nogmaals gewezen worden op uw ongerijmde verklaringen aangaande het moment en de plaats van uw huwelijk. Zo verklaarde u de ene keer dat u huwde in Irak voor uw vertrek, terwijl u later beweerde dat jullie huwden in Zwitserland na jullie vertrek (zie supra). Dat u hierover afwijkende verklaringen aflegde, doet alvast reeds vermoeden dat u bepaalde zaken wenst verborgen te houden. Voorts komt u ook niet verder dan het uiten van loutere beweringen als zouden jullie enkel religieus gehuwd zijn in Zwitserland. U legt geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor dienaangaande. Nochtans verklaarde u bij het CGVS uitdrukkelijk dat jullie 'een contract ondertekenden bij een religieuze man' (zie CGVS4, p. 6). Dit impliceert dat er aldus een schriftelijke weergave moet bestaan van jullie verbintenis doch u legt deze niet neer.

Dat jullie overigens zouden beslist hebben enkel religieus te huwen, is eens zo opmerkelijk. U verklaarde immers dat jullie religieus huwden toen u zwanger was, maar nog voor uw bevalling (zie CGVS4, p. 6). Dat jullie, wetende welk belang er aan een 'wettelijke verbintenis' wordt gehecht in jullie land van herkomst, dit zeker ingeval van een zwangerschap, er aldus op dat moment voor gekozen zouden hebben om enkel religieus te huwen is eens zo onwaarschijnlijk. U bent immers goed op de hoogte van de implicaties die dit heeft voor uw dochter. Zo haalde u zelf als reden waarom u niet terug kan naar Irak aan dat uw dochter nergens geregistreerd staat en u voegde eraan toe dat dit niet aanvaard wordt in Irak. Meer nog, volgens u gebeurt het nooit dat een meisje buiten het huwelijk wordt geboren en kan iedereen u hierom vermoorden in Irak (zie CGVS3, p. 8 en CGVS4, p. 19). Dat u uzelf, alsook uw dochter, aldus in een dergelijke moeilijke situatie zou plaatsen, en dit op een moment dat u in een hoogst onzekere situatie verkeerde - u had immers geen verblijfsvergunning in Zwitserland en het risico bestond dat jullie zouden worden teruggestuurd naar Irak - mag wel ten zeerste verbazen.

Gezien u aldus niet aantoonde louter religieus te zijn gehuwd, toont u evenmin aan dat uw dochter een onwettig kind is. Dat u aldus door uw familie - waarvan reeds werd aangetoond dat niet kan worden aangenomen dat u geen contact meer met hen heeft én bijgevolg ingeval van een terugkeer niet bij hen zou terecht kunnen - zal worden vermoord omwille van uw 'onwettig' kind, kan op zijn beurt evenmin worden weerhouden.

U toont bovendien ook niet aan dat uw dochter (nog) niet geregistreerd is bij de Iraakse autoriteiten, minstens dat u ingeval van een terugkeer niet in de mogelijkheid zou zijn haar te laten registreren en van de nodige Iraakse documenten te voorzien.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u geenszins heeft aangetoond dat u, omwille van een vrees voor uw familie, nood zou hebben aan internationale bescherming.

Ook uw verklaarde vrees voor de familie van uw ex-partner volstaat niet om u internationale bescherming toe te kennen. U haalde dienaangaande aan dat ook de familie van R.(...) u zal doden en u vreest dat zij uw dochtertje zullen afnemen nu jullie niet meer samen zijn.

Wat uw vreest betreft door de familie van R.(...) te worden gedood, komt u allereerst niet verder dan het uiten van loutere vermoedens. U hiernaar gevraagd, haalde u aan dat u hier in Europa door R.(...) werd geslagen en u stelde zich vervolgens luidop de vraag wat u anders van zijn familie kan verwachten. U uitdrukkelijk gevraagd of u concrete aanwijzingen heeft die uw vrees kunnen staven, moet u echter toegeven dat u 'niets heeft, maar zo denkt'. U wijst er verder nog op dat u niet bij uw eigen familie terug kan/durft en dus bij uw schoonfamilie zal moeten gaan. Dat u niet bij uw eigen familie zou terecht kunnen, kan niet worden weerhouden (zie supra) (zie CGVS4, p. 19). Nergens heeft u concrete aanwijzingen dat de familie van R.(...) u zoekt en zal doden ingeval van een terugkeer naar Irak. U gevraagd hoe R.(...) zijn familie überhaupt zou weten dat u terug in Irak bent, temeer daar zij in Koerdistan wonen en u afkomstig bent van Bagdad, stelde u dat R.(...) zelf zijn familie allicht zal contacteren om hen hierover in te lichten en dat zij u nooit zullen met rust laten (zie CGVS4, p. 20). Opnieuw een loutere bewering die u niet kan staven. Bovendien kan niet worden ingezien waarom R.(...), die zelf uit schrik heeft voor zijn familie die nooit akkoord zou gaan met jullie gemengde relatie, hen dan zou contacteren. U hiernaar gevraagd, merkte u nietszeggend op dat uw antwoord 'bij wijze van spreken' was (zie CGVS4, p. 21). U uiteindelijk nogmaals gevraagd duidelijk aan te geven wat er zou kunnen gebeuren ingeval van een terugkeer, houdt u het er dan maar op dat u het niet weet, dat u zijn gedachten niet kan lezen (zie CGVS4, p. 21). Het mag duidelijk zijn dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat u risico loopt door R.(...) zijn familie te worden gedood ingeval van een terugkeer naar Irak. Uw bewering, alsook deze van uw (ex)-partner, dat zijn familie jullie relatie nooit zou aanvaarden/aanvaard hebben, wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gezien het feit dat R.(...) meerdere foto's van jullie dochtertje op zijn facebook zet(te). U voegde hier overigens zelf nog aan toe dat R.(...) contact heeft met onder meer zijn neefjes via facebook en dat de kans dus bestaat dat zijn familie, via de neefjes, weet heeft dat jullie ondertussen samen een dochter hebben (zie CGVS1, p. 12). Indien jullie effectief, uit vrees voor onder meer R.(...) zijn familie die jullie relatie nooit zou aanvaarden, het land ontvluchtten, houdt het geen steek dat R.(...) thans nog 'beviend' is op facebook met familieleden én hen bovendien via facebook uitdrukkelijk te kennen geeft dat jullie ondertussen een dochter hebben. Uit uw laatste versie van de feiten blijkt bovendien dat R.(...) in Zwitserland contact had met (minstens) één neef. Deze neef zou bovendien in Zwitserland bij jullie op bezoek gekomen zijn voor jullie uit elkaar gingen (zie CGVS4, p. 14 en 16). Dit is toch wel opmerkelijk gedrag indien jullie, zoals jullie beiden beweerden, onder meer uit vrees voor R.(...) zijn familie Irak ontvluchtten.

U haalde verder aan eveneens te vrezen dat R.(...) zijn familie uw dochtertje zal afnemen nu jullie niet langer samen zijn. Dat u uw dochtertje bij u wil houden en niet wil dat ze aan de familie van uw (ex-) partner wordt toegewezen, kan zeker worden begrepen, doch dit volstaat hoegenaamd niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geenszins aantoonde dat het hoederecht over de kinderen ingeval van een scheiding aan de vader, dan wel de familie van de vader, wordt toegekend. Immers, uit uw verklaringen blijkt uw moeder probleemloos kon scheiden van uw vader, en met haar kinderen aanvankelijk bij haar ouders introk en vervolgens alleen kon gaan wonen in Bagdad. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder hierom ooit problemen heeft gekend met haar eigen familie noch met de familie van uw vader, noch dat het hoederecht werd opgeëist door de familie van uw vader. Zelfs indien uw ex-schoonfamilie een procedure zou opstarten om het hoederecht over uw dochter te bekomen, wat vooralsnog niet is gebeurd, toont u niet aan dat u geen toegang zou hebben tot juridische bijstand tijdens deze procedure. Evenmin toont u aan dat indien het hoederecht over uw dochtertje aan uw ex-schoonfamilie zou worden toegekend u hierdoor vervolgens geen toegang meer zou hebben tot uw dochter, dan wel dat u in voorkomend geval in een situatie zouden terechtkomen die gelijk kan gesteld worden met vervolging of met de definitie van ernstige schade. Dit terzijde, dat u daadwerkelijk het risico loopt dat uw dochtertje zou worden afgenomen door de familie van R.(...) en hieromtrent aldus een vrees zou moeten hebben, lijkt in het licht van volgende bevinding eens zo onaannemelijk. Zo verklaarde R.(...) te vrezen dat jullie dochter ingeval van een terugkeer door zijn familie zal worden besneden. Los van het feit dat het reeds

opmerkelijk was dat u noch R.(...) zelf deze vrees aanhaalden ten aanzien van de DVZ, u dit ook niet aanhaalde op het moment dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd gevraagd naar die elementen die u niet had kunnen aanbrengen bij de DVZ - vreemd genoeg bracht uw advocaat dit toen wel als enige aan (zie CGVS1, p. 3) - én u later, tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd naar uw vrees bij terugkeer, opnieuw geen enkele melding maakte van een vrees dat uw dochtertje door uw (voormalige) schoonfamilie zou worden besneden - u haalde opnieuw enkel een vrees aan te zullen worden gedood (zie CGVS1, p. 26) -, haalde u dan, wanneer u hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, wel aan dat het risico bestaat dat uw (voormalige) schoonfamilie, dan wel hun stam, dit met uw dochtertje zou doen (zie CGVS1, p. 21). U merkte hierbij op dat dit de gewoonte is bij de familie/stam van uw (ex-)partner (zie CGVS1, p. 21). Indien dit effectief het geval is, mag het dan eens te meer verbazen dat R.(...) er geen graten in zag om foto's van E.(...) op facebook te plaatsen en zo zijn familie in te lichten van het feit dat hij een dochter heeft (zie supra). In het kader van uw vierde persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u dan weer uitdrukkelijk zelf niet te vrezen dat uw dochter zou worden besneden. De familie van R.(...) doet dit wel, maar uw familie niet, zo stelde u (zie CGVS4, p. 27). Echter, gezien u thans vreest dat uw dochter zal worden afgenomen door de familie van R.(...), is het wel heel opmerkelijk dat u plots geen vrees meer blijkt te hebben dat uw dochtertje aldus mogelijks zou besneden worden. Indien u daadwerkelijk de mening bent toegedaan dat uw dochtertje u in geval van een terugkeer zal worden afgenomen én u meent te weten dat de stam/familie van R.(...) besnijdenis toepast, kan geenszins worden begrepen dat u dit element thans niet meer relevant vindt. Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas.

Bovenstaande bevindingen terzijde gelaten, bijkomend dient hoe dan ook rekening te worden gehouden met volgende vaststellingen. Zo blijkt uit de beschikbare informatie, die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de algemene prevalentiegraad van vrouwelijke genitale verminking (VGV) in Irak zeer laag is, namelijk 8%, en bovendien bestaan er sterke regionale verschillen. Uit de informatie blijkt dienaangaande voorts dat VGV in Irak voornamelijk voorkomt in de noordelijke provincies Erbil en Sulejmaniya alsook in de provincie Kirkuk. Buiten deze gebieden, zoals onder meer in Dohuk - waar de familie van uw (ex-)partner vandaag zou komen - en Bagdad - waarvan u stelt te zijn - is het zeer ongebruikelijk en praktisch onbestaande. U verklaarde overigens ook zelf uitdrukkelijk dat VGV niet bestaat bij uw familie en ook R.(...) zelf bevestigde dit (zie CGVS4, p. 27 en CGVS1 Rekr, p. 7).

Voorts toont de beschikbare informatie ook aan dat het algemene percentage van het aantal vrouwenbesnijdenissen in Irak aan het afnemen is én er is een duidelijke mentaliteitswijziging merkbaar. In de KAR is VGV sinds 2011 bij wet verboden en de meerderheid van de vrouwen en meisjes zijn de mening toegedaan dat deze praktijken moeten stoppen.

Zoals aangehaald, blijkt dit binnen uw familie niet voor te komen (zie supra). Uit de verklaringen van uw (ex-) partner blijkt bovendien dat hij zelf ook uitdrukkelijk tegen de praktijk van VGV gekant is. Zo noemde hij deze praktijk 'achterlijk' (zie CGVS1, p. 7 en 20). Ook al zou er enige druk uitgaan van uw (voormalige) schoonfamilie om uw dochtertje te laten besnijden, rekening houdende met uw ex zijn eigen afwijzende houding dienaangaande én gelet op de situatie in Irak in het algemeen en in de KAR (zie supra), dient dan ook te worden besloten dat u, dan wel uw ex, wel degelijk in staat zou zijn om uw dochtertje te behoeden voor VGV.

U heeft uw vrees voor VGV van uw dochtertje ingeval van een terugkeer naar Irak geenszins aannemelijk gemaakt.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen mag het duidelijk zijn dat u niet heeft weten te overtuigen aangaande uw identiteit noch de problemen die u in Irak zou hebben gekend.

Waar u tot slot nog aanhaalt dat u niet kan terugkeren omdat u de toestemming van uw (ex-) partner nodig heeft om te kunnen reizen met uw dochtertje, dient te worden opgemerkt dat het onderzoek gevoerd door de Commissaris-generaal enkel tot onderwerp heeft uit te maken of er nood is aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing van de Commissaris-generaal houdt geen verwijderingsmaatregel in.

Gezien u geen correct zicht biedt op wie u bent en op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u, door uw eigen toedoen, de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming niet aannemelijk. Door bewust de ware toedracht op deze punten te verzwijgen maakt u bijgevolg evenmin aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient dan ook te worden besloten dat u nalaat het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De door u voorgelegde stukken kunnen geenszins een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Dat u en uw (beweerde) ex-partner relationele problemen hebben/hadden, wat overigens wordt gestaafd door de verschillende stukken die u voorlegt, wordt niet betwist. Dit kan echter geenszins het geheel van bovenstaande bevindingen weerleggen en wijzigt dan ook niets aan de beoordeling van uw situatie ingeval van een terugkeer naar Irak. Dat uw dochtertje hier medische verzorging nodig had, wat u ook aantoonde aan de hand van verschillende stukken, staat evenmin ter discussie doch dit heeft evenmin uitstaans met uw situatie in Irak.

Wat de kopieën van uw identiteitsstukken betreft, werd hierboven reeds aangehaald dat de authenticiteit van deze stukken niet kan worden nagegaan. De kopie van uw Zwitserse 'oranje kaart' voegt ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Dit stuk kan hoogstens aantonen dat u in Zwitserland verbleef en daar dezelfde identiteitsgegevens opgaf als deze die u hier aanhaalde, niets meer en niets minder. De kopie van de omslag die u voorlegde werd ook reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Zij formuleert haar verweer als volgt:

"(...) verzoekster heeft inderdaad enkele jaren lager onderwijs gevolgd maar beschouwd zich als analfabeet; dit is uiteraard nog te relativiseren en als de Commissaris-generaal elke uitspraak onder de loep wil nemen, kan zij uiteraard aan elke verklaring beginnen twijfelen; het feit is dat verzoekster niet

opgeleid is en nauwelijks kan lezen of schrijven. Het is ook een feit dat zelfs de meest ongeschoolde en achtergestelde persoon thans, en zeker als hij/zij naar Europa komt, een telefoon heeft en, al was het grotendeels intuïtief, mee surft op de golf van sociale media, temeer daar dit ook een belangrijk communicatiemiddel is (geworden) voor personen die internationale bescherming vragen (hetzij vreemdelingen die ver van huis zijn en hier een netwerk proberen op te bouwen). (...)

Verzoekster begrijpt volledig dat de Commissaris-generaal ernstige bedenkingen plaats bij de verklaringen inzake de identiteitsdocumenten.

Zij behoudt zich het recht voor om bijkomende toelichting te geven en de gevraagde documenten in de mate van het mogelijke nog neer te leggen in de loop van de procedure.

Hierbij merkt zij immers op dat ingevolge de opvolging haar advocaat niet voldoende tijd heeft gehad om al deze elementen met haar uit te zoeken, toe te lichten en documenten neer te leggen. (...)

Het spreekt voor zich dat verzoekster die in haar relatie onder enorme druk gebukt ging vanwege haar partner, niet vrij was om haar eigen verklaringen af te leggen. Grotendeels bevestigt zij daarom wat zij bestempelde als de “derde versie”. Zoals reeds hierboven aangevoerd, liet het korte tijdsbestek ondergetekende niet toe om momenteel verder in detail te treden maar te gepaster tijde zullen deze elementen nog verduidelijkt en eventueel uitgebreid toegelicht worden. (...)

Verzoekster bevestigt dat zij Irak verliet omwille van de problemen ingevolge haar relatie met R.(...). Zij zal deze feitelijke elementen verder toelichten en met documenten staven in de loop van de procedure. Het is spijtig dat de bestreden beslissing zoveel “aandacht” besteedt aan het ontleden van de verklaringen van verzoekster, maar zo weinig inzicht aan de dag legt inzake haar psychologie en culturele en religieuze achtergrond. Er wordt haar geen enkele marge gegeven... (...)

Verzoekster merkt op dat de bestreden beslissing er een volkomen andere interpretatie op nahoudt, die niet strookt met haar werkelijkheid. Het is uiteraard voor haar onmogelijk om deze zaken te weerleggen op grond van verklaringen : het gaat hier om een louter ander standpunt, dat ook niet op objectieve gegevens is gebaseerd.

Hoe dan ook, de vlucht uit Irak is ingegeven door de relatie met R.(...), en de terugkeer is thans onmogelijk omwille van die stukgelopen relatie en het feit dat zij nu een alleenstaande moeder.

Nergens onderzoekt de bestreden beslissing grondig de algemene situatie van de vrouw in dergelijke gevallen in Irak. (...)

Het is echter verbazingwekkend dat de bestreden beslissing “achteraf” zo weinig begrip opbrengt voor de warrige situatie waarin verzoekster en haar partner hun land verlieten en vervolgens vertoefden in Zwitserland; gelet op de achteruitgang van die relatie is het ook niet vreemd dat zij niet meer op één lijn geraakten om wat dan ook te regelen. (...)

Verzoekster zal dit verder nog toelichten, na bijkomend overleg met haar raadsman, maar het is duidelijk dat de bestreden beslissing zich hopeloos focust op allerlei details en interpretaties maar op geen enkel moment zelf nagaat welke risico's er voor alleenstaande vrouwen met een kind zijn ingeval van terugkeer, voor zichzelf en voor het kind. Zij blijft zich focussen op het blootleggen van tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in de verklaringen van verzoekster, -die niet erg stabiel is en een slachtoffer van huiselijk geweld” is, maar zonder verder te kijken... (...)

Om al deze redenen vraagt verzoekster derhalve om haar alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de nieuwe stukken en de bijkomende verklaringen.”

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Aan de verweernota worden de notities van het persoonlijk onderhoud van A.R.S.A., de (gewezen) partner van verzoekster, gevoegd.

2.3. Nieuwe elementen

Op 7 juli 2021 legt verzoekende partij twee documenten neer die haar advocaat omschrijft als een “origineel paspoort”. In de enveloppe zit (i) een niet vertaald document dat lijkt op een Iraakse identiteitskaart, en een niet vertaald document zonder foto (de foto is er afgehaald).

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat zij geenszins duidelijkheid verschaft over wie zij precies is, waarom, wanneer, met wie en omwille van welke reden zij Irak verlaten heeft, waardoor zij bijgevolg de commissaris-generaal in het ongewisse laat over haar persoon, haar daadwerkelijke achtergrond en leefsituatie, zij aldus door haar eigen toedoen de door haar aangehaalde nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt en zij, door bewust de ware toedracht op deze punten te verzwijgen bijgevolg evenmin aannemelijk maakt dat zij een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekster geenszins aannemelijk heeft gemaakt analfabeet te zijn en het vermoeden ontstaat dat zij zich een profiel aanmeet en een beeld probeert te schetsen van haarzelf dat niet strookt met de realiteit, (ii) zij nalaat enig tastbaar en overtuigend bewijs ter staving van haar identiteit aan te brengen en zij hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft, zodat bijgevolg het ernstige vermoeden ontstaat dat verzoekster (doelbewust) haar identiteitsdocumenten achterhoudt en niet wenst voor te leggen, (iii) zij voor de Belgische asielinstanties aanvankelijk haar verblijf in Libanon achterhoudt en zij vervolgens stelt niet meer te weten hoelang zij in Libanon zou hebben verbleven, alsook ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het doel van haar verblijf aldaar zodat de commissaris-generaal zich niet van de indruk kan ontdoen dat zij dienaangaande iets wenst te verbergen, (iv) de opeenvolgende verklaringen van verzoekster ten aanzien van de Belgische asielinstanties en de verklaringen afgelegd voor de Zwitserse en de Belgische asielinstanties gekenmerkt worden door flagrante tegenstrijdigheden en incoherenties die betrekking hebben op verschillende kernelementen van haar relaas zoals de datum en plaats van haar huwelijk met R., alsook door verschillende versies die zij brengt van haar problemen en vluchtrelaas, wat de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vluchtmotieven geheel teniet doet, en de door verzoekster aangebrachte verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheden, namelijk dat zij verplicht werd door haar (gewezen) partner R. om leugens te vertellen, geenszins kan weerhouden worden, (v) zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt een vrees te koesteren ten aanzien van haar familie omdat zij schande zou hebben gebracht over haar familie omdat zij met haar Koerdische vriend zou zijn weggevlucht en thans een alleenstaande vrouw zou zijn met een 'onwettig' kind dat niet zou geboren zijn binnen een officieel huwelijk daar (a) zij geenszins kan overtuigen aangaande het beweerde conservatieve karakter van haar familie, bijgevolg niet kan worden aangenomen dat zij in het geheim zou zijn weggevlucht met haar (toenmalige) Koerdische vriend omdat haar familie de gemengde relatie nooit zou goedkeuren en het dienvolgens evenmin aannemelijk is dat zij al jaren geen contact meer zou hebben gehad met haar familie en (b) zij er evenmin in slaagt te overtuigen dat zij louter religieus zou gehuwd zijn en bijgevolg evenmin aantoonst dat haar dochter een onwettig kind zou zijn, en zij bovendien ook niet aantoonst dat haar dochter (nog) niet geregistreerd is bij de Iraakse autoriteiten, minstens dat zij in geval van een terugkeer niet in de mogelijkheid zou zijn haar te laten registreren en van de nodige Iraakse documenten te voorzien, (vi) zij, wat betreft haar vrees door de familie van R. te worden gedood, niet verder komt dan het uiten van loutere vermoedens en zij geen concrete aanwijzingen heeft die haar vrees kunnen staven, en zij evenmin haar vrees dat haar ex-schoonfamilie haar dochter zou willen afnemen en zou willen besnijden aannemelijk heeft gemaakt, (vii) wat betreft haar stelling dat zij niet kan terugkeren omdat zij de toestemming van haar (ex-) partner nodig heeft om te kunnen reizen met haar dochtertje, dient te worden benadrukt dat het onderzoek gevoerd door de commissaris-generaal enkel tot onderwerp heeft uit te maken of er nood is aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de beslissing in dit verband geen verwijderingsmaatregel inhoudt en (viii) de door haar neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen nu (1) niet wordt betwist dat zij en haar (beweerde) ex-partner relationele problemen hebben/hadden, doch dit niets wijzigt aan de beoordeling van haar situatie ingeval van een terugkeer naar Irak, (2) het feit dat haar dochtertje hier medische verzorging nodig had evenmin uitstaans heeft met haar situatie in Irak, (3) de authenticiteit van de kopieën van haar identiteitsstukken niet kan worden nagegaan, de kopie van haar Zwitserse 'oranje kaart' ook niets wezenlijks toevoegt aan haar relaas en hoogstens kan aantonen dat zij in Zwitserland verbleef en daar dezelfde identiteitsgegevens opgaf als deze die zij hier aanhaalde en uit de kopie van de omslag enkel kan worden afgeleid dat zij post vanuit Zwitserland ontving, niets meer en niets minder, en het geenszins duidelijk is wat haar precies werd opgestuurd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog volledigheidshalve aan toe dat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde

omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 maart 2021 (CG nr. 1821968), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt

waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen immers op goede gronden dat verzoekster de door haar geuite vrees voor haar eigen familie alsook voor de familie van haar ex-partner R. geenszins aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat zij de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

Immers, in zoverre verzoekster erop wijst dat zij thans een alleenstaande moeder is en hekelt dat er in de bestreden beslissing niet grondig wordt onderzocht wat de risico's zijn voor alleenstaande vrouwen met een kind in Irak in geval van terugkeer (voor zichzelf en voor het kind), merkt de Raad vooreerst op dat niet wordt betwist dat verzoekster en R., de vermoedelijk vader van haar dochter, echtelijke problemen kennen en thans niet langer samen zijn. Echter, uit de richtlijnen van UNHCR en EASO blijkt dat het enkele gegeven dat een vrouw alleenstaand is in Irak op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken moet worden aangetoond dat de alleenstaande vrouw niet kan rekenen op enige familiale steun of een netwerk. Daarnaast blijkt uit de richtlijnen van UNHCR dat het gegeven dat een alleenstaande vrouw niet kan rekenen op daadwerkelijke familiale steun er niet automatisch toe leidt dat zij internationale bescherming nodig heeft maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, p. 96 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>). Nergens in deze richtlijnen wordt geadviseerd om aan elke alleenstaande en ongeletterde Iraakse vrouw met een minderjarige kind een vorm van internationale bescherming te bieden. In de richtlijnen van EASO kan evenmin worden gelezen dat het gebrek aan een ondersteuningsnetwerk op zichzelf een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Vrouwen kunnen weliswaar worden blootgesteld aan handelingen die omwille van hun ernst, herhaling of cumulatie kunnen neerkomen op vervolging, hetgeen ook hier afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (EASO: *“Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021, p. 105 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>). In casu oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing echter op goede gronden dat verzoekster geenszins duidelijkheid verschaft over wie zij precies is, waarom, wanneer, met wie en omwille van welke reden zij Irak verlaten heeft. De commissaris-generaal wijst er *in casu* aldus terecht op dat verzoekster, ondanks de op haar rustende medewerkingsplicht, nalaat een oprecht beeld te schetsen van haar werkelijke achtergrond, leefsituatie, persoonlijke en familiale situatie. Nochtans heeft verzoekster daartoe ruimschoots de kans gehad, gelet op het feit dat zij vier keer werd uitgenodigd door de commissaris-generaal voor een persoonlijk onderhoud. Bovendien, op basis van het geheel van de uitgebreide vaststellingen in de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal eveneens terecht dat verzoekster geenszins aannemelijk heeft gemaakt een vrees te koesteren ten aanzien van haar familie omdat zij schande zou hebben gebracht over haar familie omdat zij in het verleden met haar Koerdische vriend zou zijn weggevlucht en omdat zij thans een alleenstaande vrouw zou zijn met een 'onwettig' kind dat niet zou geboren zijn binnen een officieel huwelijk. Daar zij haar vrees voor haar familie niet aannemelijk maakt, mag worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk beschikt over een familiaal netwerk, waarvan niet blijkt dat zij hierop bij terugkeer naar Irak geen beroep zou kunnen doen. Verzoekster kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat zij beantwoordt aan het risicoprofiel van een alleenstaande vrouw zonder (mannelijke) ondersteuning. In de bestreden beslissing wordt daarenboven uitgebreid geargumenteed waarom verzoekster de door haar aangehaalde vrees voor besnijdenis van haar dochtertje in het geval van terugkeer naar Irak geenszins aannemelijk maakt, welke motieven in het verzoekschrift niet aan de hand van concrete elementen of argumenten worden ontkracht of weerlegd.

Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter volharden in haar ongelooftwaardig bevonden asielmotieven, het vasthouden aan één versie van haar tegenstrijdige

verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten en haar geloofwaardigheid te herstellen, noch een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Ter terechtzitting wordt verzoekster bevraagd over haar identiteitsdocumenten, met name haar paspoort. Verzoekster verklaart dat haar origineel paspoort in het centrum ligt. Op de vraag waarom zij het paspoort niet mee heeft stelt verzoekster dat zij net uit het ziekenhuis komt en door het Rode Kruis naar de Raad werd gebracht. Op de vraag waarom verzoekster in het ziekenhuis werd opgenomen, stelt zij het niet goed te weten maar de vorige avond te zijn opgenomen. Verzoekster krijgt de tijd tot 9 juli 2021 om haar origineel paspoort voor te leggen en het medisch attest van haar opname. Op 6 juli 2021 brengt verzoekster twee documenten naar de Raad die reeds werden neergelegd bij het Commissariaat-generaal. Deze documenten zijn een identiteitskaart (een foto ervan werd aan het CGVS toegestuurd door haar raadsman) en vermoedelijk het nationaliteitsbewijs (waarvan sprake in de bestreden beslissing en waarvan een fotokopie werd toegevoegd aan het administratief dossier nadat een fotokopie werd opgestuurd door haar raadsman) waarvan de foto duidelijk verwijderd is. Het origineel paspoort en een medisch attest worden niet voorgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin enig concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoekster voorgehouden nood aan internationale bescherming. De door verzoekster op 6 juli 2021 neergelegde niet vertaalde identiteitskaart en het niet vertaalde vermoedelijk nationaliteitsbewijs doen geen afbreuk aan het voorgaande. De identiteitskaart toont de identiteit aan van verzoekster, niets meer en niets minder. De identiteitskaart schept geen duidelijkheid over verzoekster haar persoon, haar daadwerkelijke achtergrond en leefsituatie in haar land van herkomst. Het nationaliteitsbewijs is duidelijk gemanipuleerd zodat het niet wordt aangenomen als objectief bewijs.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.7. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient vooreerst te worden benadrukt dat verzoekster de verplichting heeft om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek en het aan haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, verblijfplaatsen, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, biedt verzoekster echter geen duidelijk zicht op haar identiteit en werkelijke achtergrond en leefsituatie, in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust, en rijst bovendien het vermoeden dat zij haar identiteits- en reisdocumenten doelbewust achterhoudt en niet wenst voor de leggen aan de Belgische autoriteiten. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoekster evenmin een nood aan subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Volledigheidshalve en voor zover zou worden aangenomen dat verzoekster inderdaad afkomstig is uit Bagdad zoals zij beweert, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de beschikbare landeninformatie dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voegt hier nog aan toe dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te

maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook deze motieven worden in het verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS